

Matematik är inte ord.
Matematik har skurits av från kommunikationen.
Matematik, tystnad, tagnings.
Den gamla stumma matematiken.
Kan vi hjälpa den på något sätt?
Kan vi ge den ord?

Matematik är en känsla.
Form och färg.
För tankarnas trevande tungor.
Tankarnas tungor söker, undersöker, översöker, mellansöker.
Vänder, lyfter, vrider.
Smakar.
Som tungor gör.
Dit nyfikenheten tar dem.

Matematik är en känsla.
Form och färg.
Det inre fönstret.
Låt oss ställa det på glänt.

Det inre fönstret.
Ett sus letar sig in, genom fönsterspringan.
Dofter, märkliga.
Syner.
Det smäller på fönsterblecket.
Kommer det en storm?
Går det att stänga fönstret igen?

Sladdar och slangar.
Hennes blodomlopp var uppkopplat.
Jag såg hennes hjärtverksamhet som en ljusblå linje.
Formerna är snabba, rundade.
Hjälper de henne?
Eller de bara är?
Andhämtningen är lugn.

Stekspadens knyck.
De kluvna morötternas linjer.

Tre trutar svävar på vinden.
I orörlig vingform.

Din älskades mungipa pekar ut färdriktningen.

Päronet, utdraget, äpplet, mäktigt uppsvullet.
Kiwin, som en självmedveten tunna. Apelsinen, fräknig.

Ditt hår står rätt ut idag.
Varje hårstrå verkar ha sin självständighet.
Ingen vill härma någon annan.

Ekbladets våglinje, en storm i klorofyllet.

Månen håller hårt i rorkulten, seglar stadigt på i sin kurs över himlen
Mellan kantiga stjärnbilder.
Punkter, med linjer mellan, och fantasi runtom.

Astronomin och matematiken vaknade upp tillsammans.
De såg på varandra.
De mötte olika öden.

Kungen bland funktioner – e upphöjt till x.
Två kvaliteter möts, höjden och lutningen.
De är lika, alltid och överallt.
Detta är e upphöjt till x.
En funktion som växer oroväckande.
En befolkning som inte får plats.
En bakterieodling som spränger laboratoriet.
Kaniner som förökar sig.
Eller åt andra hållet.
Radioaktivitet som klingar av i tysthet.
Tekoppen som svalnar.
Fukt som sakta sprider sig i disktrasan.
E upphöjt till x, och hans eviga tvillingsyster $\ln x$.
Hon är lika långsam som e upphöjt till x är snabb.
Hon tål inte nollor.
Hennes är vår syn och hörsel.
Känsligheten.

Matematiken finns alltid där.
I sin tysta mellanvärld.
Alltid i sin permanenta kuvös.
Inte människornas emotionella värld.
Inte den riktiga verklighetens.
Alltid någonstans däremellan.
I en utställningsvärld.

Vi måste gissa vad som finns däremellan.
Vi kan bara kasta oss dit.
Vi kan bara hoppa, och hoppas.
Det finns inga broar.

Den gamla stumma matematiken.
Kan vi hjälpa den på något sätt?
Kan vi ge den ord?